

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00

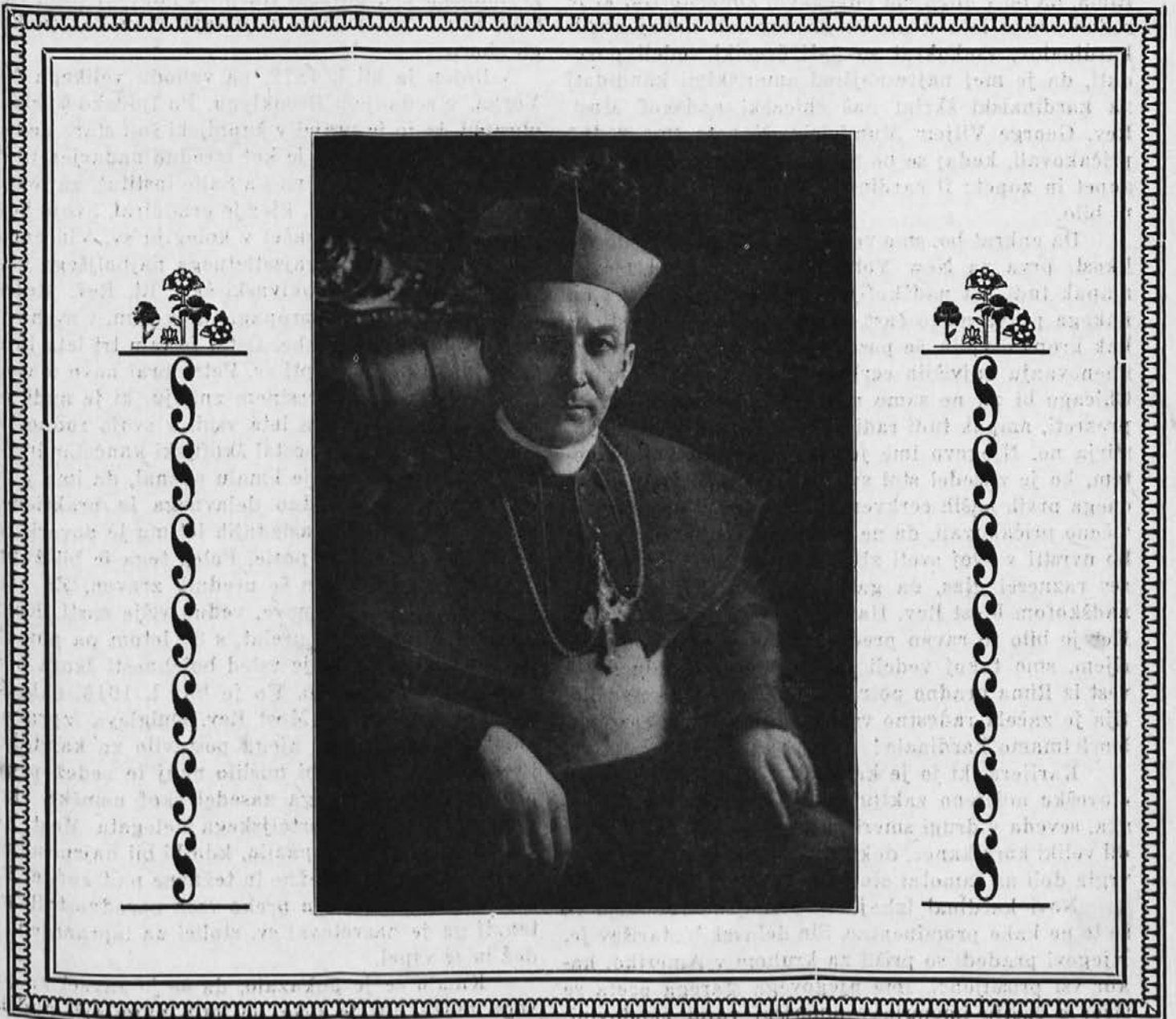
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 10.

MAY 15th 1924.

LETO (Vol.) XVI.

Habemus cardinalem – imamo kardinala.

H. B.

Za časa papeških volitev se rimsko ljudstvo v stotisočih zbira pred volitveno palačo in nepremično zre v mali dimnik, kedaj se bo pokazal iz njega dim. Ako je ta črn, je znamenje, da so se volivni listki, pomešani s slamo, sežgali, ker se volivci še niso v zadostnem številu zedinili glede novega naslednika sv. Petra. V takem slučaju gre od ust do ust hudomušnih Rimljanov: Il papa e andato in fumo. Papež se je razblinil v dim. Ako pa zapazijo bel dim, tisoči enoglasno zaorijo: Abbiamo il papa! Imamo papeža!

Nekaj podobnega se je zadnje leta vršilo v naši chicaški nadškofiji. Kadarkoli je došla vest iz Rima, da bo v bližnjem papežkem konzistoriju, ki je redno vsako leto dvakrat, imenovanih nekaj novih kardinalov, vsakokrat so naši časniki vedeli povedati, da je mej najresnejšimi ameriškimi kandidati za kardinalski škrlat naš chicaški nadškof Most Rev. George Viljem Mundelein. Napeto smo vedno pričakovali, kedaj se bo ta vest iz Rima potrdila. A zopet in zopet: Il cardinale e andato in fumo! Nič ni bilo.

Da enkrat bo, smo vedeli. Saj Chicaga je po velikosti prva za New Yorkom, ne samo kot mesto, ampak tudi kot nadškofija. Sicer kot taka nima nikakega prava na to čast, v Ameriki, kjer ne odloča kak kronani vpliv, še posebno ne, vendar se Rim pri imenovanju najvišjih cerkvenih knezov na to ozira. Chicage bi pa ne samo radi kraja ne mogel lahko prezreti, ampak tudi radi osebe njenega višjega pastirja ne. Njegovo ime je bilo sv. očetu kmalu potem, ko je zasedel stol sv. Petra, slavno znano, kot enega prvih naših cerkvenih knezov. Zato smo upravičeno pričakovali, da ne more biti več dolgo, ko ga bo uvrstil v svoj sveti zbor. V začetku marca se je res raznesel glas, da ga je, obenem z njujorškim nadškofo Most Rev. Haysom, pozval k sebi v Rim. Ker je bilo to ravno pred spomladanskim konzistorijem, smo takoj vedeli za kaj gre. Kmalu se je vest iz Rima uradno potrdila. Cela chicaška nadškofija je začela radostno vsklikati: Habemus cardinalem! Imamo kardinala!

Karijera, ki jo je kardinal Mundelein s tem po človeško mišljeno zaključil, je naravnost napoleon-ska, seveda v drugi smeri in duhu, kakor jo je naredil veliki korszikanec, dokler ga ni usoda kot gobovec vrgla doli na samotni otok sv. Helene.

Novi kardinal izhaja iz plebejske rodovine in še te ne kake prominentne. Sin delavskih starišev je. Njegovi pradedi so prišli za kruhom v Ameriko, kakor vsi priseljenci. Ime njegovega starega očeta se sicer s častjo imenuje v ameriški vojni zgodovini, ker je kot prostovoljec v civilni vojni položil svoje

življenje na altar nove domovine, v bitki pri Fort Sumterju. A njegova mati je bila priprosta njujorška perica. Kot pobožna krščanska žena je pač zgodaj začela gojiti v svojem srcu tiho željo, da bi svojega sinka George Vilkota enkrat kot novomašnika zagledala pred altarjem. Da bi kedaj nosil mitro ali celo kardinalski klobuk, o tem najbrž niti sanjala ni. Tako visoko se priprosta mati v svojih željah ne povspne. Ko bi bila 11. maja priča triumfalnega vhoda novega kardinala v prestolico in bi se ji povedalo, da je to njen sin, bi težko verjela. In vendar je res, da se je sin te navadne perice, po kate-re žilah ni tekla ne plemiška ne italijanska, ampak germanska kri, povspel tik pred papeški tron. In še tako hitro. Saj je baje najmlajši član kardinalskega zbora.

Rojen je bil l. 1872. na vzhodu velikega New Yorka, v sedanjem Brooklynu. Po ljudsko-šolski izobrazbi, ki jo je prejel v župnijski šoli stare nemške župnije sv. Nikolaja, je kot izredno nadarjen in duhovit dečko prestopil na La Salle institut, za tem pa na Manhattan kolegij, kjer je graduiral. Svojo bogoslovno izobrazbo je začel v kolegiju sv. Vincenca v Pennsylvaniji. Kot dvajsetletnega najboljšega učenca ga je domači brooklynski škof Rt. Rev. McDonnell poslal na zavod propagande v Rim, v svrhu višje bogoslovne izobrazbe. Ostal je tam tri leta in ondi 8. jun. 1895. v kriпти sv. Petra bral novo mašo.

Bogat na vsakovrstnem znanju, ki je nudi večno mesto, se je istega leta vrnil v svojo rodno škofijo, kjer je l. 1895. postal škofijski kancelar in desna škofova roka. Ta je kmalu poznal, da ima v svojem kancelarju izredno delavnega in praktičnega pomočnika. V teku naslednjih let mu je poveril razne težavne škofijske posle. Poleg tega je bil župnik dveh župnij hkrati in še urednik zraven. Za plačilo so mu bile vedno nove, vedno višje časti. Komaj 34 letni je postal že prelat, s 37 letom pa pomožni škof brooklynski, ki je vsled bolehnosti škofa pravzaprav vladal škofijo. Ko je bila l. 1915. chicaška nadškofija po smrti Most Rev. Quigleya izpraznjena, javno mnenje ni njega postavilo za kandidata. Predalec je bil, da bi mislilo nanj in sedež preveč prominenten, da bi ga zasedel škof nemške krvi. Toda bistro oko apostoljskega delegata Most Rev. Bonzana je kmalu izpazilo, kdo bi bil najsposobnejši višji pastir te razsežne in težavne nadškofije. Preko javnega mnenja in preko vseh narodnostnih pretenzij ga je nasvetoval sv. stolici za izpraznjeni sedež in je vspel.

Kmalu se je pokazalo, da se je zavzel za pravega moža. Bil je sicer po letih najmlajši nadškof v katoliški Uniji, prevzel je drugo največjo škofijo v

deželi, a je takoj v začetku s tako sigurno in veččroko poprijel za njeno krmilo, da so razni klevetarji kmalu vtihnili in začeli radi ali neradi priznavati: Velik mož, je, vreden takega mesta in več kot sposoben zanj. Njegovo velikopotezno in velikansko delo, ki je je v teh letih izvršil je to sijajno izpričalo.

Redki so možje velikih idej in velikih dejanj. Narava oz. Stvarnik narave to dvoje navadno loči. Možje velikih idej so kaj radi majni v njih udeleževanju. Le v zvezi z velikimi praktičnimi talenti postajajo njih ideje dejanja. V kardinalu Mundeleinu je Stvarnik to dvoje združil. On zamisli kaj velikanskega, v vse podrobnosti, potem se pa z germansko energijo loti izpeljave in ne odneha, dokler ni svojega dosegel.

Velike sile svojega duha in svoje volje je osredotočil na vzgojno-karitativnem polju. Ko so mu ob zasedbi chicaške nadškofijske stolice nekateri sugerirali, naj bi svojo pozornost pred vsem obrnil zgradbi nove, velemesta vrednejše in dostojnejše stolnice, je dejal: "Rajši bom dvignil vboge in obupane k boljšemu in srečnejšemu življenju, kakor da bi dvignil največjo katedralo na svetu." Temu programu je ostal ves čas zvest. To mu je prineslo kardinalski klobuk ki bi mu ga nova katedrala morda še ne.

Na vzgojnem polju se je najprej lotil dovršitve Quiglyjevega malega semenišča, ki je že dal prvi zreli sad, prvega novomašnika. Umetniško dovršena kapela tega zavoda, ki je delo njegovega duha, četudi ne roke, priča, kako veličastno delo bi bila katedrala, ako bi se ji bil lotil.

Potem je posvetil svojo pozornost nižjemu in višjemu šolstvu, ki je je v kratkem tako reorganiziral in spopolnil, da ima katoliška mladina v vseh delih velemesta priliko dobiti nižjo in višjo izobrazbo na katoliških šolah.

Za tem je zamislil nadškofijsko semenišče pri sv. Mariji ob jezeru, ki bo njegov monumentum aere perennius, vekotrajni spomenik njegovega velikega duha. Kdor je to videl in se je vsaj površno zaglobil v celotni plan, mora priznati, da takega semenišča ne bo imela nobena škofija na svetu. Idealno lep kraj, ženialno zamišljena celotna uredba, energija, s katero načrt izvršuje, tako, da je ondi danes že filozofija in del bogoslovja, pod vodstvom očetov jezuitov, vse to kaže, da je mož, ki mu ga v dolgi vrsti ameriškega episkopata ni para.

Pomena tega zavoda za chicaško nadškofijo in ameriški katolicizem sploh, danes niti približno ni mogoče oceniti. Kajti to ne bo navadno semenišče, ampak ameriška katoliška znanstvena centrala, ki ne bo obsegala le vseh fakultet, temveč tudi razne druge znanstvene akademije, za moško in žensko izobrazbo, ki ji bodo agregirane in bodo od nje jemale pobudo in smernice za vse panoge znanstva, na strogo katoliški podlagi. Žensko vseučilišče "Sv. rožnega venca" je že danes le njen del. V kratkem

ji bosta agregirana jezuitsko "Lojola vseučilišče," vseučilišče sv. Pavla in kolegij sv. Ignacija. Iz nje bodo izhajali izrazito katoliški inteligenti vseh strok in preplavili celo Ameriko. Kot taka bo v doglednem času zasenčila washingtonsko katoliško vseučilišče. Šele ko se vse to izpelje in začne s polno paro poslovati, bo Mundeleinov velik duh, ki je vse to zamislil, popolnoma očit in njegov spomin mej katoliškimi Amerikanci po zaslugi blagoslovljen.

Nič manj ženialni niso njegovi načrti in njegova dela na karitativnem polju. Površen pregled njegovih dobrodelnih vstanov nam bo to dokazal.

Njegovo delo je "Hiša Dobrega pastirja." To je dom za padla dekleta, ki jih je zgrabila roka pravice in jih za nekaj časa pahnila v ječo. Da bi se te nesrečne, ki so okusile prve prepovedane sadove življenja in zapadle prvi kazni zanje, pozneje še z večjo slastjo ne vrgle nanje, češ, da so itak socialno uničene, jim je ta veliki pastir zgradil posebni dom, v katerem naj bi na potu iz ječe našle varno zavetje, se socialno rehabilitirale, navadile poštenega dela in ga dobile.

Njegovo delo je bolnišnica "Misericordia" (Usmiljenje), namenjena pred vsem nezakonskim materam-porodnicam, ki dobe za ta čas v njej vso pomoč in oskrbo. Kdo ve, koliko malim črvičkom je ta zavod že v kratkem času svojega obstoja ohranil življenje, njih nesrečne matere pa obvaroval družega večjega greha detomorilstva! Vsako tako velemesto kot je Chicaga, bi moralo imeti te vrste bolnišnice, a nima vsako pastirja, ki bi s tolikim umevanjem obvladal naloge velikomestnega duhovnega pastirstva, in znal najti potrebna sredstva, kakor Mundelein.

Deloma njegovo delo je sirotišče v Displaines. Osirotela mladina ima v sestrah prave matere, ki jo lepo versko vzgajajo, obenem jih pa uče raznih poklicnih strok, da si bo mogla pozneje častno služiti vsakdanji kruh. Ker je ta zavod že premajhen, se dviga pod Mundeleinovo roko drugi v Lackportu, ki je preračunjen na milijon dolarjev.

Eden ali drugi, ki mu razmere niso znane bi znal vprašati: Kako je to mogoče? Zopet drugi bo morda rekel: Kdor ima ima denar, lahko zida take velikanske zavode. Jaz pa pravim: Tudi Mundeleinu velikanske svote, ki so bile za vse to potrebne, niso priletele same skupaj. A on ni samo ženij v velikih idejah in njih izpeljavi, ampak tudi v pridobivanju potrebnih sredstev zanje. I pred njim je chicaška nadškofija v dobrodelnju prvačila. Toda to ni bilo organizirano. Zbirali so se darovi, razdeljevali, a ker vse brez pravega sistema in organizacije, se zdaleka ni tako poznalo. Kdor je znal bolj nasilno in milo prositi, tisti je več dobil, četudi ni bil tako potreben. Tako se je godilo, kakor pravi sv. pismo: Eden je lačen, drugi je pijan.

Ko je nadškof Mundelein prevzel vodstvo nad-

škofije, je ta nedostatek takoj zapazil in zamislil načrt, kako ga odpraviti. Poklical je v življenje centralizacijo dobrodelja. Posebni škofijski odbor, sestavljen iz duhovnikov in lajikov, naj prispevke zbira, upravlja in pod vrhovnim nadzorstvom nadškofa v občeh dobrodelne namene vporablja. Vspeh te centralizacije in organizacije je presenetljiv. Letni dohodki znašajo nad milijon dolarjev. To je tisti vir, ki je nadškofu Mundeleinu omogočil omenjene velikanske dobrodelne ustanove in njih vzdrževanje.

A kakor veliki možje sploh, tudi on ni samo krajeven. Nima pred očmi samo svoje ogromne nadškofije, ampak zasleduje tudi, kar se godi izven njenih mej, in skuša pomagati, kjer vidi, da je pomoč potrebna. Naj omenim tu neko veliko misel, ki jo je že spočel in jo bo nedvomno prej ali slej izvršil. V obrobni državah Unije je še veliko v resnici misijonskega dela, z vsemi misijonskimi težavami. Premalo delavcev je in premalo krajevnih sredstev, da bi se mogli zdržati. Da se število delavcev pomnoži, je sprožil misel, naj bi se ustanovil posebni zavod za zapoznele duhovniške poklice. Nedvomno je tu veliko takih poklicev. V koliko mladih src je Bog položil klico duhovniškega poklica. Toda niso imeli nikogar, ki bi jo bil gojil. Imeli so morda zanikerne stariše, ali jim iz kateregakoli vzroka ni bilo dano hoditi v katoliške šole. Pohajali so v brezverske publične šole, ki vzgoji duhovniških poklicev kajpada niso prijazne. Resna šola življenja v katero so pozneje vstopili, in morda še kake posebne okoliščine v katerih žive, so jim naenkrat odkrile zvezdo, ki jih je začela vabiti k altarju. Toda kam osemnajst, dvajsetleten? Mej otroke? Ta pomislek jim je to

zvezdo zopet zakril, da se jim znova še svitlejša, še bolj vabeča prikaže. Posebni vzgojni zavod za take jim bo razblinil vse pomisleke. Šli bodo za zvezdo poklica in enkrat postali vzorni in goreči duhovniki, ki bodo iz hvaležnosti do Boga radi pohiteli na obrobja Unije kot misijonarji. Da jim bo vsaj za silo mogoče shajati, naj bi dobro stoječe župnije v sredini take misijone adoptirale in jih z najpotrebnejšim oskrbovale, dokler si ne pomorejo na lastne noge. Ali niso to res lepe, vzvišene misli?

Pa tudi sestradana Evropa je v nadškofu Mundeleinu dobila velikega samaritana. Sto in stotisoči dolarjev so se iz chikaške nadškofije, ali naravnost iz Mundeleinovih rok, ali pa skozi dobrotne roke sv. očeta raztočili v kraje, kje zdaj pomanjkanje gospodari, predvsem v Evropo. Kadarkoli je sveti oče v svoji očetovski skrbi za te lačne in bedne potrkal na ameriška srca, nadškof Mundelein ni nikoli rekel: Imam sam v svoji škofiji preveč potreb. Vedno je bila od njega zbrana kolekta mej največjimi, če ne sploh največja.

Sv. očetu je to ogromno delo nadškofa Mundeleina z občudovanjem zasledoval. Zato pa ta najvišja čast, ki jo more on podeliti na zemlji, kardinalski klobuk, ni samo čast, ki jo je skazal svetovni Chicagi, ampak pred vsem čast za osebo nadškofa Mundeleina, njegove velike vrline in njegovo ogromno delo za procvit katolicizma v Ameriki. Daj Bog, da bi Eminenca kardinal Mundelein dolgo užival to čast in z njenim sijajem obdan mogel še mnogo velikega zamisliti in izvesti. Zlata doba v zgodovini chikaške nadškofije bo nedvomno zvezana z njegovim imenom.

M. E.

Kardinalu v pozdrav.

Cvetja trosim, cvetja trosim
Eminenca Vam, na pot,
ki v ljubezni nadpastirski
srečo sipljete povsod.

Samo cvetje naj pokriva
Vaša pota čezinčez,
naj kropi jih liki rosa
sveti blagoslov nebes!

Cvetja trosim, srčno prosim,
naj med mehko cvetje to
trnja ostrega nikoli
trde roke ne vpleto!

Vsi želimo src hvaležnih:
Čuvaj, vodi Vas Gospod,
dolgo še, da bi trosili,
malčki cvetja Vam na pot.

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Calderonove "Skrivnosti Sv. Maše".

ZBOR:—

Zahvaljen, Kristus, kralj časti,
v veličju molimo te vsi.

KRISTUS:—

Besede, ki ste tu jih čuli,
zapišite v srce globoko,
verujte jim, in s težkim križem
sledite mi na pot visoko.

EVANGELIST: —

Verujem vse, kar sem oznanjal,
ob Luč se bo moj duh naslanjal.

PAVEL: —

Verujem vse, kar sem zapisal
črtice ne bi proč izbrisal.

EVANGELIST: —

Verujem, da je večni Bog
nebo ustvaril, zemlje krog.

PAVEL: —

Verujem, Kristus, iz srca,
da sin si živega Boga.

EVANGELIST: —

Iz svetega Duha izhajaš,
naravi dve v osebi spajaš.

PAVEL: —

Da vsem nebesa bi odprl,
na trdem križu si umrl.

EVANGELIST: —

Častitljivo iz groba vstal,
oblast peklenko razdejal.

PAVEL: —

Verujem, da si šel v nebo,
kjer v vekovih tvoj prestol bo.

EVANGELIST: —

Verujem v znanju časti,
prišel boš sodit vse ljudi.

PAVEL: —

Verujem v svetega Duha
kot večnovečnega Boga.

EVANGELIST: —

Verujem v Cerkev eno — sveto,
od tebe, Kristus, započeto.

PAVEL: —

Verujem v grehov odpuščenje,
saj Kristus dal nam je življenje.

EVANGELIST: —

Začrtal bi v najtršo skalo,
da vse meso bo enkrat vstalo.

PAVEL: —

Verujem v življenje večno,
ki dalo ga nebo bo srečno.

MODROST: —

Si čula zdaj? Po svetem evangeliju
molila vero sta apostola.

NEVEDNOST:—

Zakaj tako?

MODROST: —

V spoznavanje nevednim,
da evangelija beseda le koristi,
če z živo vero sprejmemo jo v se.

JUDOVSTVO:—

Poganstvo, vstani! Si li čulo vse?
Glej, nova vera temelje ti ruši,
odpravi ti bogove in cesarje.
Upri se temu, dokler je še čas!

POGANSTVO:—

O ne! Glej z dušo vso me vleče
pred novega Boga. Velika luč
razžarja mi duha. Razum, srce
in volja moja se kakor Kralji trije
ponižno klanjajo pred njim,
poklanjajo darove svoje:
Zlato Mogočnemu, kadilo Svetemu
in mire dar Trpečemu.

NEVEDNOST:—

Resnično, vidim zdaj oblak kadila.
ki z dragim vonjem tu oltar obkroža.

MODROST:—

Tako je pri slovesni sveti maši,
po veri mašnik pokadi oltar.

KRISTUS:—

Sprejemam milostno tvoj dar,
poganstvo. Ti pa, o judovstvo
zgubilo boš vinograd svoj,
ki sem ti ga zaupal. —
oddalo ga boš cerkvi moji,
ki jo zgradim tam, kjer je tempelj tvoj.

JUDOVSTVO:—

Nebo pravično! Kakšno sodbo slišim!
Gorje!
Kdo more verovati te besede?

KRISTUS:—

Ti samo jih boš verovalo še kedaj!

JUDOVSTVO:—

Nikdar, do konca ne sveta,
če tega s čudeži mi ne dokažeš.

KRISTUS:—

Ti hočeš znamenja, ti bedno ljudstvo?

JUDOVSTVO:—

Jaz hočem znamenje, ki mi dokaže
da Bog in človek v enem bitju sta;
kar praviš ti o sebi.

(Dalje sledi.)

Lilija iz raja

K.

Iz Naima je odšla mati Jezusova nazaj v Nazaret.

Obujenje najmskega mladeniča je napolnilo vso deželo z občudovanjem. Kakor blisk se je širila novica o tem čudežu od vasi do vasi.

"Ali ste že čuli, kaj se je zgodilo v Naimu?" so se ljudje pogovarjali med seboj.

"Kaj? Nismo še čuli."

"O velikem preroku iz Nazareta?"

"O onem sleparju, ki vodi ljudstvo za nos?" so odgovarjali drugi, ki so bili naščuvani od farižejev.

"To ne more biti slepar. Obudil je mrtvega sina uboge vdove!"

"Ni mogoče?"

"Ne samo, da je mogoče, resnica, čista resnica je!"

"Kdo je to povedal?"

"Sam sem bil priča." Bil sem slučajno na obisku pri svojih sorodnikih v Naimu in sem se vdeležil pogreba. Na lastne oči sem videl, kako je mrtvi mladenič na samo besedo tega velikega proroča vstal z nosilnic in odšel potem s svojo materjo nazaj v mesto."

Tako so razne priče tega dogodka širile vest in vse ljudstvo je bilo začudeno. Nekateri so verjeli in hvalili Boga, da jim je poslal Bog tolikega proroča, hrepeneli so po njem, želeli so ga videti, slišati in težko čakali prilike, da se jim želja izpolni. Nekateri so se celo takoj podali na pot, ga iskat, in so mu potem po

več tednov sledili, poslušali njegove nauke in verovali vanj. Posebno revnejši sloji so se zveselili, ker so opazili, da je najraje med revnimi in da največ čudežev izvrši ravno med najrevnejšimi.

"To je pa lepo, da se je usmilil ravno revne vdove," so rekali in navdušenje zanj je rastlo od dne do dne.

Umevno, da so množice tudi popraševale, odkod je to prerok, čegav sin je. Kajpada so pri tem nujno čuli tudi ime njegove matere.

"To je sin revne vdove iz Nazareta," so odgovarjali tisti, ki so ga поблиžje poznali. "Glejte, ona preprosta ženica tam-le med ženami je njegova mati."

"Je li mogoče?"

Da in pri čudežu v Naimu je ravno mati izprosila, da je oživil sina edinca oni vdovi?"

Ali ni bilo naravno, da so množice povsodi spoštljivo pozdravljale tudi mater tega velikega proroča, da so se začele drenjati po Jezusovih govorih tudi okrog njegove matere? Saj je slava sinova vsikdar tudi slava materina.

Pri neki priliki, ko so Jezusovi govori navdušili množico, da je bila vsa goreča zanj in je strmel nad nauki tega čudnega proroča in ga proslavljala, vskliknila je neka navdušena žena, ki je stala prav blizu Jezusove matere: "Blagor telesu, ki te je nosilo in prsim, ki so te dojile." Vsa

množica se je odzvala temu klicu in proslavljala Marijo.

Da, vsesplošno je z ljubeznijo do Jezusa pri množici rastla tudi ljubezen do njegove matere Marije.

Toda skromna "dekla Gospodova" se je ustrašila tega. Njeno srce ni želelo slave, hrepenelo je po preziranju, želelo je ostati pri ljudeh. Zato se je ustrašila tega in se skušala skrivati kolikor je bilo mogoče, da bi je ljudstvo ne videlo. Ljubezen do njenega Sina in njena materinska skrb zanj, jo je sicer gnala, da mu je sledila. Toda, ko je vide-la, da se zastonj skriva, da jo ljudstvo najde, spozna in proslavlja, čutila se je prisiljeno, da zapusti Jezusa in se umakne v sveto tihoto revne nazareške hišice.

Pa še drug vzrok je bil, ki jo je prisilil do tega koraka.

Kakor je naraščala udanost in spoštovanje pri narodu do Jezusa, kakor so mu vedno večje in večje množice sledile in ga poslušale, tako je naraščalo na drugi strani število onih, ki so ga sovražili, ki so delali proti njemu pri vsaki priliki kolikor so mogli. Da, sama je bila večkrat priča, da so bili med množico, ki ga je poslušala tudi nasprotniki, ki so ga sramotili, njegove nauke smešili in ljudstvo hujskali proti njemu. Še v Naimu, prav po obujenju mladeniča, je stala poleg nje gruča farizejev in se jezila nad njim.

Vaclav Mirodolski:

Vrnitev h Kraljici majniški.

Ne daleč od Kamnika na jugu se vzdiguje sredi ravnine prijazni hribček z ljubko Marijino cerkvico. Hribček je zasajen z vedno zelenimi smrekami, jelkami in drugimi gozdnimi drevesi. Vse je zopet oživilo, vse se odeva v svežo zelenje. Cerkvica je podobna velikemu oltarju, ki je ovenčan z velikanskimi cveticami. Krasno je pogledati na ta prijazni griček. Prijazna stezica se vije nad vitkimi jelkami in gabri proti njegovemu vrhu.

Nekega ranega majskega jutra je korakal po poti truden mladenič, poln žalosti v srcu, obdan od različnih valov življenja proti Marijinemu svetišču. Hladen dih je vel mimo njega, sveža majska sapica ga je krepčala. Jutranja tihota je vladala po gaju, le ptičice so se zbujale iz sladkega počitka in nalahno cvrče pozdravljale "Majniško Kraljico" A srce mladeniča je bilo otožno, njegova duša je bila napolnjena z grenkostjo sveta.

Jutranja zarja je jela žareti. Nekje v daljavi je milo zvonilo. Trudni mladenič je malo postal oprl se na palico in se koprneče ozrl proti cerkvici. Bil je že blizu cilja. Glasnejše se je slišalo petje ptičic vmes pa je donela harmonija zvonov. Vse se je zlivalo v jutranji pozdrav "Kraljici miru." Srce mu je objelo sladko občutje v duši je zavladal za trenutek mir. A le za trenutek. Iz prs se mu je nehote izvil vzdih "Marija usmili se me!" Ozrl se je — čudno, stal je že pri kapelici Lurške Marije. Milo jo je pogledal, padel na kolena, si zakril obraz z rokami in bolešno zajokal. Zopet je pogledal Marijo in začel milo prositi: "Marija, kako sem zadolžen, kolikokrat sem žalil Jezusa in Tebe. Imej usmiljenje z menoj, reši me te poti, pripelji me zopet na pot, ki vodi v domovino, v kateri si Ti! Podaj mi svojo milostno roko, sprejmi me znova pod Tvoje varstvo in

nikdar ne dopusti, Tebe še kdaj zapustiti. Varuj me, brani me! Saj, Marija, le pri Tebi je življenje. Povsod po svetu sem iskal tolažbe, a nikjer nisem našel pravega življenja in tolažilne podpore. Zato sem zašel na široko, gladko cesto, ki mi je v pogubo." Zaklical je glasneje, da je odmevalo daleč po gozdu: "Mari-

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Jaz sem otrok Marijin.

Jaz sem otrok Marijin,
potoček mi šumlja . . .
"O, čuvaj cvet devištv!"
veli mi šmarnica.

Me mavrica pozdravlja,
mi zvezde govore:
Marija, tvoja mati
z višave zre na te.

Jaz sem otrok Marijin,
se smrti ne bojim,
na Materinem srcu
najslaje v vek zaspim.

Ko njena mila roka
zatisne mi oko,
preseli moja duša
se v blaženo nebo.

ja, nihče drug me ne more rešiti kakor Ti, zatorej Marija, Marija, reši mene zapuščenega." Omahnil je vsled slabosti na obraz in se znova zjokal.

V daljavi, nekje v gozdu, se je glasilo pobožno krasno petje: "Glej rožic, Ti delimo in vneti Te slavimo, Marija, Marija, o Marija!" — Prestrašen se je dvignil. Kaj pomeni to petje? Komaj se je zavedal, kje je, se je že privila procesija iz

gozda proti cerkvi. Hitro je smuknil za kapelico. Mimo je prišla pevajoča množica in se kmalu zgubila v cerkev. Pričelo je zvoniti in orglje so zadonele. Pevci na koro so zapeli: "Pred Bogom poklekajmo!" . . . Tudi on je pohitel še ves objokan v cerkev. Šel je naravnost pred Marijin kip, ki stoji na desni strani svetišča. Nad kipom je napisano: "Pomočnica kristjanov". Pred tem kipom je obstal in se nepremično vanj zagledal. Na obrazu se mu je videlo, da ga mori žalost. V spovednico je stopil duhovnik. Takoj za njim je krenil mladenič. Šel je izpirat svojo dušo v studenec ljubezni. Ko je pozvonilo k sv. Obhajilu je stopil iz očiščevalnice in šel spoštljivo k mizi Gospodovi. Pokleknil je in prejel je Angelski kruh. Z njim je sprejel mir, ki ga je iskal v posvetnih rečeh, a ga ni našel. V tem trenutku je bil njegov obraz čisto izpremenjen. Rajske veselje se je razlivalo na njem, v duši je pa čutil nepojmljiv mir. Vstal je in šel zopet k Marijinemu kipu. Dolgo je molil. Sv. maša se je že končala. Na koro so zapeli: "Do Marije meni v prsih srce bije" . . . Mladeniča je ta pesem tako ganila, da je na glas zaklical: "Marija, Ti si me rešila!" se dvignil in odšel doli po cerkvi. Njegov glas je prepil pevce in orglje. Ljudje so začudeni pogledali za njim. Nekateri so se celo smejali. A mladenič je šel spovzdignjeno glavo po sredi cerkve. Sedaj je zopet vesel in srečen, pod Marijinem varstvom. Ni obupal nad življenjem svojim, temveč zaupljivo je prosil Marijo za rešitev in jo je tudi dobil. Kajti Ona še nikogar ni zapustila, če se je zatekel k njej. Saj ona je pribežališče kristjanov. Če te tare ljubi moj prijatelj žalost obrni se k Mariji. Kajti le pri njej je življenje, le pri njej je rešitev. Sama nas zagotavlja:

Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda.

Ludvik Perušek,
farmar na Togi, Wis.

Iz mojih otroških dni.

TUDI jaz v mesecu maju rad poromam nazaj v svoja otroška leta, ki sem jih preživel na pisanih starokrajskih tratah. To storim tem rajši, ker ima hišica očetova sredi njih še srce. Moja mati še žive, mejtem ko je očetovo srce že zdavnaj zastalo. Dokler srce očetove hišice še bije, dokler mati še žive v njej, je ona za otroka božja pot. Rad poroma tja, če že ne more v resnici, vsaj v duhu. Moj duh posebno meseca maja rad pohiti čez morje na to božjo pot. Naj vam povem zakaj.

Pri nas doma je imela menda revščina svojo domovinsko pravico. Nič se ne sramujem tega povedati. Saj če se je naš Gospod sam s to prej tako zaničevano nevesto v Betlehemu zaročil, ter radovoljno in zadovoljno živel z njo, doler ju na Kalvariji ni ločila, kako naj bi se je jaz sramoval. Da, revni smo bili, tako revni, da je bilo več ust pri hiši kot žlic.

Moj oče so bili črevljar in lahko rečem, da samo črevljar. Kar jim je dreta prinesla, to je bilo glavno, drugo je bilo malenkostno. Samo dreta je pa tiste čase podeželskega črevljarja slabo redila, še posebno, če ni bilo stalnega dela. In moj oče ga niso imeli toliko, kakor bi ga njih pridne rade rade imele. Po pravici bi bili lahko zapeli: Šuštar nočem biti, to je revni stan. In vendar nisem nikoli slišal, da bi bili resno tako peli. Pregloboko jim je bilo v srcu zapisano: Je že tako volja božja!

No, pa če bila z materjo sama, bi se bila še nekako preživela. A nas je bilo še šest, ki smo samo jedli, ali vsaj radi bi bili. Lahko si mislite, da nam je res trda predla. Spominjam se še, kako so oče pogostokrat zamišljeni sedeli na svojem črevljarskem stolu.

Zima je silila skozi okna in jim porogljivo klicala: Le glej, da jih biš bolje oblekel, drugače jih boš moral imeti vedno za pečjo! Toda odkod dobiti potrebnega denarja, ko ga še za živež ni bilo. Sama z materjo sta si pritrjavala, da smo imeli mi kaj jesti.

Ni čuda, da so mati oboleli, deloma od skrbi, deloma od pomankanja. Več mesecev so ležali in vedno bolj hirali. Kadar sem jih vprašal, če jim je kaj boljše, so me milo pogledali in odkimali da ne. Ponovno sva se z očetom srečala z očmi. Solze, ki sem jih zapazil v njihovih, so mi glasno govorile, kako jim je hudo. Vedeli so, da bi se materi že zboljšalo, če bi imeli dobro postrežbo. A te jim pri najboljši volji in podvojenim delom, kadar so ga imeli, niso mogli priskrbeti. Vse je šlo sproti, da nazadnje menda ni bilo več okroglega pri hiši. Oba sta se mi smilila.

Ker sem bil jaz prvi ministrant domače župne cerkve, sem vsak dan goreče prosil Boga in Marijo, da bi nas rešila te stiske in nam še pustila mater. Nekega dne sem še po sv. maši ostal v cerkvi. Ko so se ljudje razšli, sem šel k stranskemu altarju, tam padel na kolena pred podobo Žalostne Mater božje in s takim zaupanjem kakor še nikoli prosil Marijo pomoči. Nisem prosil zastonj. Ko grem čez kake pol ure iz cerkve, vidim g. župnika Voglarja stati na pragu župnišča. Pomignemo mi naj grem notri. Ko so me vprašali, kako je z materjo, sem jim jokaje odgovoril, da slabo in da sem ravno zanje po sv. maši Marijo prosil. Ljubeznivo so me potolažili, naj nikar ne jokam, da bo že bolje. Nato pa so segli v mišnico in mi stisnili nekaj denarja v roko, z naročilom, naj ga materi izročim. Kako sem ga vesel po-

grabil in hitel domov, da mater razveselim.

To mi je dalo pogum. Odslej sem vsak dan po sv. maši Marijo prosil, naj nas ne zapusti v naši revščini in naj materi zopet izprosi ljubo zdravje. Prvo prošnjo mi je kmalu uslišala. Že par dni potem so prišli k nam premožni sorodniki, gospodinja s svojo dekle, vsaka z velikim jerbasmom raznih daril. To so potem še večkrat storile. Tudi oče so dobili več dela. Tako smo bili rešeni najhujše stiske. Pa tudi druge moje prošnje Marija mi preslišala, ampak je hotela le moje zaupanje preizkusiti.

Aprila meseca je bilo, ko so poklicali zdravnika k materi. Kakšna žalost nas je vse objela, ko je izjavil, da ne more več pomagati, ker je bolezen že preveč zastarana in pristavil, da mati sploh ne bodo več hodili. Jaz kljub temu nisem zgubil zaupanja. Vedel sem, da kraljuje nad nami še ena mogočnejša zdravnica, ki sicer nima doktorske diplome, a jo po pravici kličemo Zdravje bolnikov, ker ozdravlja tudi take, nad katerim so diplomirani zdravniki že obupali.

Mesec dni pozneje so ženske, ki so prihajale k materi na obisk, pripovedovale, da bodo z vozom romale na Brezje k Mariji Pomagaj, češ, zdaj je Marijin mesec, zdaj ima ona ključke do božjih milosti in dobrot v rokah. To mi je navdalo misel, kaj ko bi še mamo vzele s seboj. Oni bodo molili tam, mi pa doma in Marija se ne bo mogla ustavljati našim prošnjam. Zadnji teden pred romanjem je bilo, ko stopim k materi ni postelji in jim razodenem svojo misel. Boolestne poteze njih izžetega obraza se omilijo in prelijejo v lahen nasmeh. "Ludvik," mi pravijo, "kakoj rada bi šla z

njimi, pa . . ." dalje je govorilo zopet zresnjeno in otožno obličje. "Obljubim pa Mariji," povzamejo čez par trenutkov, "da bom poromala k njej, če le toliko ozdravim, da bom mogla na pot."

Drugo jutro sem zopet po sv. maši pokleknil pred Žalostno Mater in jo z vso možno gorečnostjo in zaupanjem prosil, naj usliši tudi to drugo mojo prošnjo. Doma sem mater znova nagovarjal, naj se odločijo za romanje, ker je lepa prilika. Topot so bili že pripravljene iti, le kje dobiti potrebni denar, ker kako jih spraviti na romarski voz in z njega. "Mama," jim pravim, "to je mala skrb, samo da ste voljni, vse drugo se bo že naredilo."

Takoj sem odšel k naši teti, prosit, naj bi oni prevzeli skrb za mater. Radi so obljubili. Naslednjega dne me g. župnik po sv. maši zopet pokličejo k sebi, da

jim povem, kakor je, ali boljše ali slabše. Seveda jim nisem pozabil razodeti, da sem mater pripravil za božjo pot k Mariji Pomagaj. Konec pogovora je bil, da so mi zopet nekaj okroglega stisnili v roko, naj znesem materi za pot na Brezje.

V jutro določenega dne pride par žensk, ki so z očetom dvignile mater iz postelje in jih odnesle na voz. Mi mali smo se drenjali okrog voza. Težko nam je bilo pri srcu, a navdajalo nas je sladko upanje, da se bodo zdravi vrnili. Voznik je pognal. Oči so se še enkrat srečale in globine src nam je privrelo: "Z Bogom mama, le goreče prosite Marijo zdrava, mi vas bomo pa doma podpirali s svojo molitvijo."

In res nikoli nismo toliko in tudi ne tako prisrčno molili, kakor tiste dni, saj nam je šlo za naj-

dražje. Kako nestrpno smo čakali, da se romarji vrnejo. Še predno smo jih mogli upravičeno pričakovati, smo že hodili gledat na cesto in prisluškovat, če kak težek voz drdra. Slednjič smo ga vendar začuli in kmalu potem tudi zagledali. Naše oči so kajpada pred vsem iskale najljubšega obraza-matere. Kako veselo vslikanje, ko smo jih sedeče zapazili mej drugimi romaricami. Naše veselje je doseglo svoj višek, ko se je voz ustavil pred hišo in so mati, dasi bolj slabotni, vendar sami izstopili in sami šli v hišo. Kajpada so nam morali na dolgo in široko vse povedati, kako je bilo. Radi, polni hvaležnosti do Marije, so to storili. Potem se jim je zdravje vedno bolj krepilo in tako okrepilo, da še danes žive. Nad sedem deset let imajo in vedno s hvaležnostjo pripovedujejo, kako jih je Marija ozdravila.

Kako je Tonček mamico zgubil in jo zopet našel.

H. B.

Kdo je bil ta Tonček je postranska stvar. De to naj povemo, da je bil srček svoje mamice, ker je bil edinec. Sicer se je tudi ata z njo kosal v ljubezni do njega, pa je podlegel. Z maternim srcem se kosati v ljubezni je sploh brezupna reč, za moškega še posebno, naj se tudi oče imenuje. Otrok ima tistega najrajši, ki mu največ ljubezni izkazuje. Tončkova mati je pa vse božajoče žarke svoje ljubezni nanj obrnila, ker je imela samo njega.

Ko je šel zjutraj ata na delo, se je on vedno okrog mamice sukal in čakal, kdaj bo svoje jutranje hišne posle opravila, da ga vzame v naročje. O kako mu je bilo v njem toplo in prijetno. Bolj ko v vsaki posteljici. Pa še toliko lepega mu je imela vedno povedati o Jezuščku, ki gori na nebeskih livadah jagenjčke pase in se z angeljčki igra ringaraja, ter o Mariji, ki ga ima še rajši kot ona.

Nazadnje, ko mu je mamica toliko lepega povedala, ga je še ljubeče pobožala in poljubila. Zato ni čuda, da je komaj čakal, kdaj ga bo dvignila v svojo mehko kočijo.

Prva jagoda, ki je na vrtu dozorela, je bila seveda njegova. In ko jih je bilo vse rdeče, se jih je lahko do drage volje najedel. Če je mamica videla, da so njegova ješča usteca bolj široka kot ročica, mu je sama pomagala, da so imela dosti dela in je bila pri tem bolj vesela, kakor bi jih sama jedla. Nato sta jih pa oba še za ata nabrala. Komaj sta čakala, da se je vrnil z dela. Videč, da prihaja, mu je Tonček stekel naproti, se mu vrgel v naročje in mu začel na dolgo razkladati, kaj vse je mej tem delal in da tudi nanj ni pozabil.

Nekega dne je pa mamica zbolela. Tonček se v začetku še ni zavedel, kaj to pomeni. Zato je

drugo jutro vesel priskakljal k njeni postelji in jo podražil: "Mamica, danes sem pa jaz prej vstal kot ti." A njen prisiljen, otožen nasmeh, mu je zagrenil njegovo hudomušno veselje. Vedno se mu je bolj čudno zdelo, da sta oba, mamica in ata tako žalostna, kakor še nikoli prej. Kajpada je tudi njega minulo prejšnje veselje. Mamica se je kolikor mogoče silila, da bi zadostila vsem njegovim vprašanjem, a ji je marsikatero ušlo. Včasih je malo zadremala, ker ni cele noči spala, včasih so jo pa bolečine ravno takrat s tako silo zgrabile, da je pritajeno bolestno zdihovala. Kadar se je to zgodilo, se je tudi Tonček spustil v jok, kar je še pomnožilo njene bolečine.

Bolezen mamice se je vedno hujšala. Dan za dnem je bila bolj redkih besedi. Ko so gospod, ki so ji prinesli Bohka, odšli, se je Tonček krčevito oklenil ata

in ga jokje vprašal: "Kajne ata, da mama ne bo mrčala?" "Seveda ne bo," mu je s tesočim glasom odgovoril, a sam sebi ni verjel. Malo dni potem je Tonček zopet sedel ob mamični postelji. Z ugasujočimi očmi ga je pogledala in mu s slabotnim glasom dejala: "Tonček, kmalu te bom morala zapustiti. Bogec tam gori v lepih nebesih me kliče k sebi. Če boš ti Bohca rad imel, kakor sem te učila, te bom včasih obiskala in te, ako je njegova volja, kmalu k sebi vzela."

"Mami vzemi me takoj s seboj," jo je Tonček zajokano prosil. Kakor bi ji kdo meč porinil v srce se je pri tej mili prošnji stresla in v nekaj trenutkih je zastalo njeno materno srce. Zdaj se ata ni mogel več premagovati. Pretresljivo je zatulil in kakor voda čez odprt jez so se mu vpile solze na posteljo drage rane. Že itak ves izjokani Tonček ni mogel družega kot obupno klicati: "Mami, mami, zakaj me nisi vzela s seboj!"

Prej tako vesela in srečna hiša je postala mrtvašnica, ko so mamo odnesli v grob. Ata se je sicer na vso moč prizadeval, da bi Tončku olajšal njeno izgubo, a je vedno bolj spoznaval, da mu je to nemogoče, zlasti ker ga ni mogel imeti vedno pri sebi. Res so se sčasoma obema solze ustavile, a njih struge čas ni nikoli popolnoma zabrisal. Za žalostjo so začele ata mučiti še skrbi, kaj bo otrokom, če bo sam sebi prepuščen. In drugače skoraj biti ne more, ker mora on na delo. Po dolgem premagovanju se je odločil za drugi zakon, bolj radi Tončka, kot radi sebe. Vedel je, da take žene in matere ne bo zopet dobil. A mu ni kazalo družega.

Tonček je kmalu skusil, da je mamica samo ena. Mačeha ga ni mogla trpeti. Nobenega prijaznega pogleda, nobene lepe besede ni imela zanj. Kadar jo je kruha prosil, je zakričala nad njim, da bi samo jedel in mu odrezala kolikor mogoče majhen kos. Njego-

va oblekica, ki se je mamica nikoli ni naveličala prati in šivati, je bila po cele tedne umazana in raztrgana. Posteljice mu ni nikoli prerahljala, kar je mamica vsak večer storila. Če mu kaj ni bilo prav in je zajokal, je bil celo tepen, mej tem ko ga je mamica tako ljubeče pobožala in poljubila.

Zdaj je šele prav vedel kaj je mamica. Hrepenenje po njej mu je na novo oživel. Skrivoma se je večkrat splazil iz hiše in tekel naravnost na pokopališče. Tam se je vrgel na njen grob, ter pretresljivo jokal in tožil: "Mami, zakaj me nisi vzela s seboj? O pridi skoraj pridi tudi po me, kakor si obljubila!"

Mačeha je kmalu zvedla kam hodi in ga vsakokrat kaznovala. Ko so bile zopet jagode zrele, mu jih ni pustila trgati. To ga je zopet gnalo na pokopališče, da mami potoži. Vsa jezna hiti mačeha na pokopališče. Trdosrčno ga zgrabi in vleče domov, ter v najbolj temno sobo zapre. Revček je jokal in jokal, dokler ni popolnoma izjokan in utrujen zaspal. Zadnje solze so se mu še lesketale v očeh. Naenkrat se mu je obraz zjasnil, kakor še nikoli, kar so mu mamico pokopali. Njegova usta so nekaj lahno šepetala.

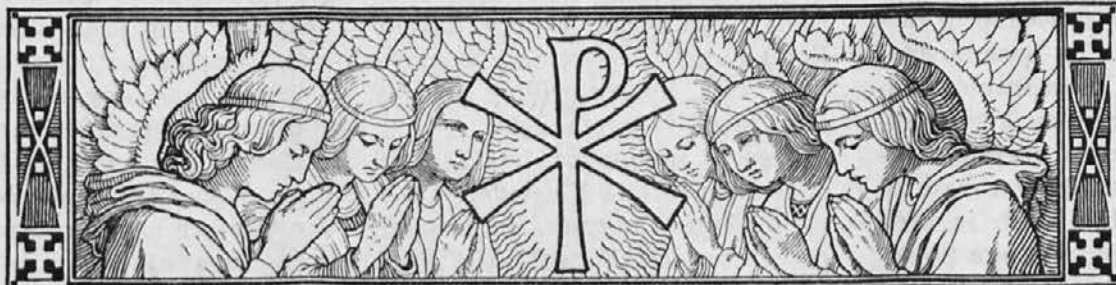
Drugo jutro se skrivoma privije atu in mu pove, da je bila ponoči mamica pri njem. "Tako, tako," pravi ata radovedno, mami je bila pri tebi? In kaj ti je povedala?" — "O ata, naenkrat je v kamrici postalo vse svetlo. Belo oblečena žena se je približila moji posteljici. Takoj sem spoznal, da je mami, čeravno je bila še bolj lepa. Ljubeče kakor nikoli me je vzela v naročje, me božala, poljubljala in tako lepe zgodbe pripovedovala o Bohu, o Mariji, o angeljčkih na nebeških tratah, ki z Jezušekom plešejo ringaraja. Prosil sem jo naj me vzame s seboj, kakor je obljubila, pa mi je rekla, da zdaj še ne, a da bo kmalu prišla pome."

Odslej je Tonček še pogosteje hodil na grob mamice prosit, naj skoraj spolni svojo obljubo in pride ponj. Nič več se ni bal, da ga zna zdaj pograbititi trda roka mačeha in ga vleči v ono temno kamrico. Še vesel je bil kadar je prirohnela na pokopališče za njim, da ga tira domov. Tudi ni več jokal, ko ga je zaklenila v temnico, ker je upal, da ga bo zopet mamica obiskala. In res se je to pozneje še večkrat zgodilo. Mačeho je to, ker ni jokal, še bolj jezilo. Dasi je od dne do dne bolj hujšal in bledele, je imela vedno manj srca, vedno bolj skopo roko zanj. Ata je to bolelo, a kaj je hotel. Sicer je pa gledala, da je takrat dajala duška svoji mržnji, ko njega ni bilo doma.

Že nestrpen ker ga mamica toliko časa ne pride iskat, je Tonček še enkrat skrivaj poromal na njen grob. Dolgo dolgo je klečal tam, jokal in prosil, naj že vendar izpolni svojo obljubo, ker ga mačeha več ne more videti. Prav te zadnje besede je ujela tudi ona. Kakor besna ga je zgrabila, najprej pošteno pretepla, potem pa vlekla v njegov zapor. Radovedna, kaj da ni nikakega glasu iz sobe, se na tihem priplazi k oknu, če bi mogla videti kaj dela. Kakor zamaknjen je klečal ob oknu in s povzdignjenimi ročicami nekaj tako goreče prosil, kakor bi hotel izsiliti.

Kdo ve kako je bilo. Morda ga je mamica v tem stanju našla, ko ga je prišla obiskat. Smilil se ji je. Odšla je nazaj v nebesa, tam padla pred Gospoda ter ga prosila naj ji ga pusti k sebi vzeti, ker zasluži mučeniško krono. Le to vemo, da je Gospod uslišal njeno prošnjo. Ker je bilo le vse tiho v sobi, jo je mačeha, ki je dolgo trdovratno čakala, da jo bo prosil naj odpre, sama odprla. Nudil se ji je žalosten prizor. Tonček je ležal na tleh — mrtev. Njegov izsušeni in blede obrazek pa se je držal na smeh, znamenje, da ga je zopet mamica pritiskala na svoje srce.

Častna straža.

Rev. John Plaznik.

Če hočemo natančneje razumeti, kaj je daritev svete maše, moramo najprej vedeti, kaj je daritev sploh.

Nikoli ni bilo in tudi ne bo vere, brez zunanjega bogočastja. Ker je namen vsake vere, da častimo Boga, je daritev naravno sredstvo, v dosego tega namena. To se pravi, da darujemo Bogu nekaj zunanjega in vidnega, ter to stvar vničimo ali spremenimo. Tu najdemo vzrok, zakaj ima vsaka vera, vsak narod in vselej daritev. Vsakomur so znane daritve, katere so darovali Abel, Kajn, Melkizedek, Abraham, Jakob in Judje sploh.

Poznane so tudi daritve Asircev, Perzijanov, Grkov in Rimljanov. Pagani so imeli daritve, če tudi jih niso prav razumeli. Vse sledi naravnemu zakonu, kateri je tak: Vsak človek ve, da je nad njim neko višje bitje. Ker hoče človek pokazati, da je odvisen od tega bitja, mu prinaša daritev. Bog je Judom zapovedal daritev v starem zakonu; vse te judovske daritve so bile predpoda Jezusove daritve in niso imele drugega pomena, kakor to, da so izražale podložnost Bogu, da so kazale dobro voljo vsakega posameznika.

Cerkveni zbor tridentinski pravi o najsvetejši daritvi svete maše:

"Jezus Kristus, naš Bog in Zveličar, četudi se je samo enkrat daroval na oltarju križa, da do-

polni naše večno odrešenje; vendar je hotel, da ne izgine duhovništvo z njegovo smrtjo; zato je zapustil svoji ljubljeni nevesti cerkvi, pri zadnji večerji, vidno daritev, kakoršno zahteva človeška narava, kjer se ponavlja krvava daritev, katera je bila enkrat dovršena na križu; da ostane njen spomin do konca sveta in da njeni sadovi zadoščajo za grehe, kateri se storijo vsaki dan. Proglasil se je za duhovnika na veke po redu Melkizedekovem. Zato se je daroval Bogu, Očetu, daroval mu je svoje lastno telo in kri. Pod istimi podobami je dal zavžiti svoje Telo in Kri apostolom, katere je postavil duhovnike nove zaveze z besedami: To storite v moj spomin! Zapovedal je svojim apostolom in njihovim naslednikom, da darujejo isto daritev. Tako je te besede vedno razumela in učila katoliška cerkev. Namesto stare velikenoči, ko so Judje zaklali jagnje, je Jezus ustanovil novo daritev, samega sebe, pod vidnimi podobami. To je resnično čista daritev, katero ne omadežuje nevrednost ali hudobnost onih kateri jo darujejo. Bog je rekel po preroku Malahiju, da se bo povsod darovala čista daritev njegovemu imenu. V istem smislu govori sveti Pavel v svojem listu Korinčanom, da ne morejo biti sodeležni mize Gospodove, kateri so sodeležniki mize hudobnega duha. Miza pomeni v obeh slučajih oltar. Ta daritev je višek in

popolnost vseh prejšnjih daritev."

"Če bi kdo toraj rekel, da se pri sveti maši ne daruje Bogu prava daritev, ali, da je to, kar se nam daje, kaj drugega, kakor Kristus, naj bo izobčen."

"Če bi kdo rekel, da Kristus z besedami: To storite v moj spomin, ni posvetil apostole v mašnike, ali, da ni naročil njim in njihovim naslednikom darovati isto daritev, naj bo izobčen."

Gotovo so te jasne besede cerkvenega zbora vsakomur razumljive. Naj še navedem nekaj besed o sadovih svete maše.

"Ker se v skrivnostni nekrvavi daritvi svete maše daruje isti Kristus, kateri se je nekoč daroval kot krvava daritev na oltarju križa; sveta sinoda uči, da je daritev resnično spravna, po kateri dobimo usmiljenje in milost, če se približamo Bogu skesani, s pravo vero, s strahom in spoštovanjem. Gospod je potolažen po tej daritvi, daje milost in dar pokore in odpuščanje še tako velikim grešnikom. Žrtev je tu in tam ista, tu nekrvava tam krvava, le način je različen. Sadove daritve na križu dobimo po nekrvavi daritvi v najobilnejši meri. Nekrvava daritev zato ne zmanjša krvave. Daruje se pravilno in v apostoljskem smislu ne samo za grehe, kazni in v zadoščenje ter druge potrebe živčih vernikov, ampak za vse, kateri so v Kristusu zaspali in še niso popolnoma očiščeni.

"Če bi kdo rekel, da je daritev svete maše samo zahvalna in častilna daritev; ali, da je samo spomin daritve na križu in ne zadoštilna daritev; ali, da koristi samo tistim, kateri jo prejmejo; ali, da se ne bi smela darovati za odpuščanje grehov živih in mrtvih, v zadoščenje in druge potrebe, naj bo izobčen."

Ta nauk je občudovanja vreden. Če bi kdo mogel združiti vsa zaslužnja Marijina, vseh nebeških duhov, apostolov, na milijone mučencev, spokorna dela puščavnikov, molitve devic, samozatajevanja, žrtve, vsa dobra dela, katera so bila in še bodo dovršena. Vse te zasluge niso nič v primeri z zaslugami ene tihe maše. Daritev svete maše da Bogu brez-

mejno čast. Bog takorekoč sam časti Boga. Čast, katero dajejo Bogu angeli in svetniki, je omejena; čast, katero prejme Bog po sveti maši, je neomejena.

Meseca septembra, leta 948, je opat Eberhart iz Einsiedelna povabil škofa Konrada, da posveti cerkev na čast Materi božji. Sveti škof je dospel tja v velikem spremstvu. Drugi večer, kateri je bil določen za posvečenje, je šel Konrad v cerkev, da moli. Naenkrat je bila cerkev razsvetljena v nebeški luči. Jezus Kristus sam je stopil k oltarju v spremstvu štirih evangelistov in opravil posvečevalne obrede. Na desno in levo so angeli razširjali nebeško vonjavo. Zraven sta bila

sveti Peter in Gregorij v papežki opravi. Ravno pred oltarjem je bila Marija s sijajem obdana. Krasno so peli angelski zbori pod vodstvom svetega Mihaela. Sveti Štefan in Lavrencij sta bila dijakona. Konrad je molil do enajste ure in nihče se mu ni upal približati. Nazadnje so ga le nekateri bratje opomnili, da je čas, da posveti cerkev, kar pa Konrad ni maral stotiti. Ko so ga le silili, se je vdal. Komaj pa je pričel opravilo, so vsi začuli glas: "Nehaj, brat, nehaj! To cerkev je Bog sam posvetil."

Čez šestnajst let so Konrad in drugi očitvidci ta dogodek spričali v Rimu pred papežem Leonom osmim, kateri je dogodek javno potrdil.

Molimo za naše rajne!

Zadnje čase nam je smrt porabala izredno veliko naših dobrih in dragih. Pri nas v Chicagi smo imeli štiri pogrebe v enem tednu. Dne 29. aprila je po dolgi mučni bolezni izhiral **Miss Mary Gregorich**. Njena smrt nas ni iznenadila. Dolgo smo že vedeli, da visi mej življenjem in smrtjo. Tim bolj nas je pa pretresla žalna vest, ki se je par ur po njeni smrti bliskovito razširila po naselbini, da ji je namreč njena sestra Mrs. Kati Gregorich om. Brinc sledila. Popolnoma zdrava jo je šla v bolnišnico obiskati, imele sti se silno radi. Mej potoma je trčil v njen avto neki taxi cab, kar je tako usodno vplivalo na njeno blagoslovljeno stanje, da se je morala takoj podvreči operaciji, ki je bila pa brezvspešna. Žalosten prizor, ko so nam prvi majniški petek pripeljali dve rakvi pred cerkev in jih po žalnih obredih skupaj položili v grob. Vse je sočustvovalo s težko prizadeto, spoštovano Gregoričevo družino in se v obilnem številu vdeležilo redkega pogre-

ba. Rajni sti bili obe v Marijini družbi in obe vneti in požrtvovalni delavki za našo cerkev. Naj še v tesnejšem sesterskem objemu kakor tukaj, v nebesih uživati plačilo za svoja dobra dela.

Zvečer pred pogrebom teh dveh sester je pa končala svoje delo še pri nekem drugem, ki je bil v ozki zvezi s cerkvijo sv. Štefana. **Mr. Frank Avguštin**, njen zvesti cerkovnik, je po enem tednu podlegel pljučnici. Za praznike je še pridno zvonil in potrkaval. Ni preteklo štirinajst dni, je pa njemu zapel zvon. Da je s srcem cerkvi služil priča to, ker je v svoji zmedenosti ob času krize samo o njej govoril. Zelo nam je žal po njem, ker je bil tako vesten in praktičen, da smo se v vsakem oziru lahko zanesli nanj. Kakor rajnemu organistu Mr. Cvenku, bomo tudi njemu težko dobili enakega naslednika. Zapušča ženo in dva otroka. Sin že dela. Tudi njegov pogreb je pokazal, kako je bil mož spoštovan v naselbini in po pravici, ker

je bil ves čas z dušo in telesom s cerkvijo. Naj mu Bog plača vse, kar je storil zanjo!

Drugi dan po Mr. Avguštinovi smrti pa je v bolnišnici za jetične preminula **Miss Frances Lesjak**. Tudi ta revica je dolgo časa hiralala. Mlada kot je bila, bi bila seveda še rada živela. Toda ni bila pri tistih jetikarjih, ki se na noben način nočejo sprijazniti z mislijo na smrt. Popolnoma udana jo je že dolgo pričakovala in govorila o njej kot rešiteljici iz ječe trpljenja. Ko se nam je sporočilo, da leži v bolnišnici, smo jo pogosto obiskovali in jo prevideli s sv. zakramenti. V dolgih urah trpljenja je rada prebiralala Ave Marijo. Ne dolgo tega je hotela plačati naročnino za nadaljne pol leta, ker je slutila, da celega ne bo več dočakala. Ko je delala testament čez posmrtnino od K. S. K. J. je določila, naj se jo kolikor mogoče priprosto spravi v grob, češ, da ji draga rakev in druge zunanosti ne bodo po smrti nič koristile. Pač pa je poskrbela za sv. maše in svojo dušo,

zavarovala pri "Apostolatu sv. Frančiška" s tem, da je zapustila \$100.00 za naš kolegij. Naj ji Bog povrne z večnimi darovi!

Iz Puebla, Colo. pa smo te dni dobili poročilo, da je naši tamkajšni vneti zastopnici **Mrs. Josephini Meglen** pljučnica ugrabila moža, ki bi bil še dolgo služil kruh svoji družini. Saj je imel šele petdeset let. Bil je tudi mož stare slovenske korenine, ki ga Amerika ni pokvarila. Domača cerkev mu je bila mati, za katero je imel vedno odprto srce in odprte roke, četudi mu je znana velikanska povodenj pred par leti skoraj dom odnesla in veliko škode naredila. Potrži vdovi in dobrim otročičkom naše iskreno sožalje!

Vse te drage rajne priporočamo v molitev.

—o—
MOLIMO ZA NAŠE BOLNE!

Mej temi v prvi vrsti priporočamo č. **S. Dekolato Želj**, učiteljico naše šole, ki se zdravi v sanatoriju pri Springfieldu. Pred veliko nočjo se je bila prehladila. Ker je pa za praznike ni zdržalo v postelji, se ji je bolezen ponovila in udarila na pljuča. Hočeš nočeš je morala nazaj v posteljo. In to ji je bilo posebno težko. Že dolgo se je veselila bele nedelje, ko bo svoje malčke, ki jih je imela kakor mati rada, pr-

vič spremila k mizi Gospodovi. Toda ravno to nedeljo, ko so ti angeljčki mej slovesnim potrkavanjem korakali v cerkev, se je ona poslavljalna od svoje sobice, da gre v milejše podnebje iskat zdravja. Ko jo je po slovesnosti prišel iskati avto, da jo odpelje na kolodvor, je izrazila željo naj jo pelje na okoli, mimo šole. Kot rojena učiteljica in vzgojiteljica je bila s šolo takorekoč zraščena. Nad sto otrok je imela v svojem razredu, a jih je s svojim naravnim darom brez nasilnega strahovanja obvladala. Komaj so jo otroci zapazili v avtomobilu, so ga obsuli kakor čebelice matico in ga niso hoteli pustiti naprej. Na obeh straneh so solze govorile, kako je ločitev težka. A trdno upamo, da bo Bog toliko molitev otročičkov uslišal in jo kmalu zopet poslal nazaj v njih sredo.

Na pljučih je zbolela tudi **Mrs. Julijana Jelenčič** in odšla iskat zdravja v Porter, Ind. k svojim sorodnikom. To je ena najboljših naših žena. Domala vsak dan smo jo videli v cerkvi in pri angeljski mizi. Pri tretjeredniškem shodu nje, kakor tudi moža, ni nikoli manjkalo. Enako dobro vzgojeni otročički so pridno posnemali zgled obeh. Njih molitev in naša zraven ji bo gotovo zopet sprosilna zdravje, kar njej in

celi ostali družini prav iz srca želimo.

Iz Aleksander, Pa. se nam poroča, da je obolela **Mrs. Mary Bevc**, ki je čitateljem Ave Maria že dobro znana. Ona je živ dokaz, kaj premore samo ena močna žena v naselbini. Bila je voditeljica tamkajšnih katoliško mislečih Slovencev, pred katero so imeli celo socialisti strah in ji niso odrekli spoštovanja. Da imajo naši listi mej tamkajšnjimi rojaki toliko naročnikov, je pred vsem njena zasluga. Z občudovanja vrednim navdušenjem jih je razširjala. Kadar smo kaj novega započeli, vedno smo lahko računali na njeno pomoč in podporo. Zadnjič, ko smo stopili z mislijo na narodni kolegij pred rojake, je bila ona prva, ki je šla kolektirat in nabrala nad sto dolarjev. Zadnje čase je s posebnim navdušenjem delala na to, da se ji skoraj izpolni najgorečnejša želja po lastni slovenski župniji na Aleksandru. Tik pred uresničenjem tega svojega vzora je pa obolela. Trdno nado imamo, da ko se malo odpočije od intenzivnega dela za uresničenje svojega vzora, zlasti pa, ko bo videla, da je dosežen, bo zopet zdrava in vesela. Bog daj!

Tudi te naše bolne priporočamo vsem bravcem Ave Marije v molitev.

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Moja Mati.

V srečnih dneh mladosti moje
nesli pred oltarje tvoje
angeli pozdrav so moj.
Sladka Mati, Mati mila,
Ti si k Jezusu vodila
mene preko vseh skušnjav.

V najbridkejših dneh življenja,
v urah grenkega trpljenja
bila moja si pomoč.
Ko je mrak na dušo legal,
ko je dvom v srce mi segal,
v dan si premenila noč.

V smrtnem boju, Zvezda mila
s svojim žarom okrasila
boš življenja zadnjo pot.
Materinsko ljuba roka
popeljala bo otroka
v sreče dom iz doma zmot.

Ali ste že kaj storili za kolegij?

Marsikateri bo na to vprašanje lahko odgovoril: Da bi vsak drugi toliko, pa bi bilo dobro! Še veliko več jih bo moralo odgovoriti: Dozdaj še nič. Ti naj mi dovolijo nadaljne vprašanje: Kdaj pa boste? Ne recite: Ali se vam tako mudi? Ne, nam osebno se prav nič ne mudi. Smo pod streho in boljše kot bomo tam zunaj na farmi. Sploh vse drugo bo tam slabši, kot je po že organiziranih naših postojankah, le zrak bo boljši. A od samega zraka se slabo živi. Zato bi samo radi tega stvar rajši zavirali kot naprej potiskali. Če se nam tako mudi, se nam mudi radi vas, ljudje božji, radi našega naroda.

Pomislite! Skoraj po vseh naših župnijah je samo po en duhovnik. Pa če bi bil povsod junak v najboljših letih, bi nas še toliko ne skrbelo, čeravno smrtni vihar tudi orjaške hraste podira. Ali moremo to reči? Vsak ve, da ne. Marsikateremu so najboljše moči že izčrpane. Kaj, če lepega dne omahne? Ne tolažite se: Bomo pa družega dobili. Odkod? Poglejte v naša semenišča. Koliko jih boste našli, ki so na potu k altarju? Jaz vem samo za enega, v harrisburški škofiji. "Ga bomo pa iz starega kraja dobili! Tam jih je dosti. Ker stradajo, bodo še radi sem prišli!" Motite se. Koliko časa jih že mi iščemo par, ki bi bili voljni priti sem in imeli misijonskega duha. Do danes se nam še ni posrečilo jih najti. Jokajoče matere se otroci še tesnejše oklepajo in jokajo z njo. Zato imajo naši starokrajski duhovniki, ki so bili vedno najboljši sinovi svoje domovine, danes, ko jo vidijo v solzah, manj veselja jo zapustiti, kakor prej. In če bi bili pripravljeni ne mislite, da je danes starokrajškemu duhovniku tako lahko priti v Ameriko, kakor pred leti.

Mi bi vam lahko marsikaj povedali o teh težavah. Primerilo

se nam je že, da so nas rojaki, ki bi radi imeli svojo župnijo, spravili s seboj k škofu, da bi ga v njih imenu prosili za samostojno župnijo. Ni bil nasproten, bi ustregel želji. Toda ko je prišlo vprašanje na duhovnika, nismo mogli preko njega. Tu ga ni bilo na razpolago, iz starega kraja ga je odklonil. Vzrokov, ki nam jih je navedel proti temu, ne bomo tu razkladali.

Kaj sledi iz tega? Da, ali moramo poskrbeti za tukajšni naraščaj, ali bo pa v doglednem času izpred altarjev naših slovenskih cerkve donela božja beseda v tujem, marsikom nerazumljivem jeziku, ali pa, v najboljšem slučaju v spačenem slovenskem. In še veseli bodo morali dotični biti, če bo govorica nekoliko podobna slovenščini. Kdor tega ne vidi, je slep. V zadnjih trenutkih se to ne bo dalo več preprečiti. Katoliški duhovnik ni kak pravoslavni pop, ki je bil prejšni dan "šuštar," drugi dan pa duhovnik. Kadar se bo to zgodilo, takrat se spomnite, da sem vam prej povedal, dokler je bil še čas, dasi že enajsta ura.

Če nočete, da se to zgodi — in kdo bi hotel, kdor ljubi svojo cerkev in čisto materno besedo v njej, — potem se zganite, ne samo nekateri, ampak vsi, ki tega nočete. Hvaležni bodite, da se kdo najde, ki mu ni, kakor oslu, vseeno ali bo po njegovi smrti še trava rasla ali ne, ampak je pripravljen se žrtvovati za vas. Radi tega bi moral vsak katoliško misleči Slovenec, ki malo delj misli, kakor mu nos seže, zaklicati: "To je misel, ki jo je Gospod navdahnul, vsi do zadnjega odprimo srce, odprimo roke, za naš blagor gre!"

Saj to bi ne bila nikaka coprnija, ko bi se vsi zganili in ne izgovarjali drug za drugim, kakor oni v sv. pismu: Dva para volov sem kupil, hišo sem si sezidal

itd. Gre za več kot za hiše in vole, gre za duše. Še s tim večjim navdušenjem bi se moral vsak poprijeti dela, ker se bo njemu samemu obrestovalo. Kajti poleg splošne koristi bo imel svojo lastno. "Apostolat sv. Frančiška" za male prispevke v ta namen daje toliko duhovnih dobrot, kakor je razvidno iz zadnje strani platnic, da mu bo že s tem preplačano, kar bo žrtvoval. Nalašč smo nastavili tako malenkostne assessemente, da jih vsak, komur je kaj na tem, da tudi svojo dušo malo zavaruje za hude čase, lahko zmore, celo vsak otrok. S tega dvojnega stališča po pravici pričakujemo, da kolikor je še poštenih Slovencev mēj nami, bodo vsi v najkrajšem času člani "Apostolata sv. Frančiška!" Tisti pa, ki imajo kaj več pod palcem, se pa ne bodo zadovoljili samo s tem, kar je po takih umerjeno, ki žive v najskromnejših razmerah.

Da bi mogli prej začeti z zgradbo kolegija, bi nam bilo precej tudi s tem pomagano, ako bi naročniki Ave Maria bolj redno plačevali svojo naročnino. Saj gre tudi to vse za kolegij. Urednik si še hrano z drugim delom služi. Na kak lastni kapital za stara leta pa sploh misliti ne sme. Če ne bodo hoteli njegovih kosti v grob spraviti, naj jih pa na vrhu puste. Jih bo še prej v ruoto pograbil in v dolino Jozafat nesel na vago.

Če že tedaj družega ne, naj se vsak, ki ve, da je z naročnino zaostal maja meseca vsede in z enim čekom to poravnati. Mi bi v najkrajšem času radi vedeli, kako trdo finančno podlago imamo, da po njej umerimo zgradbo. Na dolgove ne moremo zidati, to bi bilo preveč vagano in nespametno. Kar mi imamo, vse radi žrtvujemo, svoje moči in svoje prihranke. Kaj pa ti prijatelj, prijateljica, nimaš nič? Kadar bo iz

tvojega nič kaj velicega, a grenkega ven prišlo, takrat se spomni na to moje vprašanje . . . Od 22. aprila do 8. maja se je nabrilo:

I. MEJ SLOVENC:

1. Miss Frances Lesjak, o kateri poročamo na drugem mestu je testamentarično zapustila \$100.00.

2. **Mr. Marko Bluth, Joliet, Ill.** je zopet nabral **\$107.00.**

Dali so mu:

A. Družina Loparetz **\$100.00** kot članarino Apostolata sv. Frančiška za razne družinske člane.

B. Po \$1.00:

Agnes Turk, Mary Lavrič, Jernej Muhič.

3. Naša vrla in navdušena sotrudnica **Mrs. Mamie Perušek, Lorain, O.**, ki ji še nabiralne knjižice nismo poslali, je iz lastnega nagiba nakolektala mej dobrimi lorainskimi rojaki **\$62.00.**

Dali so ji:

A. Po \$10.00:

Mr. J. Perušek, Mr. in Mrs. John Omahen, Mr. in Mrs. John Petrnal, Mr. in Mrs. A. Klinar, Lovrenc Jemc.

B. \$5.00 Mr. Peter Čelik.

C. Po \$2.00:

Mr. Anton Zalar, Miss Justina Cerar.

D. Po \$1.00:

Mr. Anton Gerbic, Mr. John Svet, Mr. Joseph Krištof.

4. **Od raznih strani smo pre-**

jeli:

A. Po \$10.00:

John Pintar, So. Burgettstown, Pa. Josephina Pintar, So. Burgettstown, Pa. Mary Trobec (raj) Rice, Minn.; Margaret Kranc, Chicago, Ill. Neimenovana, Chicago, Ill. Frank Vraničar, Joliet, Ill., Frances Loushin, Soudan, Minn., Mary Martič, Clev. O., Mary Planinšek, Uniondale, Pa., Joseph Traiber, Chicago, Ill., Mike Trinko, Chicago, Ill., Math Hiti z družino, Chicago, Ill., Helena Maren, Gilbert, Minn., Frank Beg, Barberton, O., Georg Flajnik, Ill., Frances Zorko, Sheboygan, Wis., Helena Goličnik, Sheboygan, Wis.

B. Po \$5.00:

Jernej Muhič, Joliet, Ill., Frances Žerovnik Waukegan, Ill., Mike Žnidaršič, Clev. O.

C. Po \$2.00:

Katie Marovich, Chicago, Ill., Ant. in M. Skerl, New York, Mary Gorjup, Cannonsburg, Pa.

D. \$1.50:

Tereza Luby, Rock Springs, Wyo.

E. Po \$1.00:

Maks Oblak, Willard, Wis., Polona Guzelj, Cuddy, Pa., Angela Mlakar, Redore, Minn., Tony Squah, Iselin, Pa., Leny Weber, Chicago, Ill., Ivana Cajnkar, Michigan City, Ind., Ignac Groznik, Joliet, Ill., Ana Kitzmiller, Sheboygan, Wis., Jennie Jeleno-

vich, Chicago, Ill., Ursula Masick, Chicago, Ill., Math Jerina, Chicago, Ill., Stefan Sopčič, Chicago, Ill., Mary Knaus, Aurora, Minn., Barb. McDermont, Forest City, Pa., Jakob Svetina, Cleveland, O., Frank Ambrosich, Clev. O., A. Zele, Clev. O., Teresa Pistotnik, Clev. O., Jennie Tutin, Clev. O., Ana Vauri, Chicago, Ill., Mary Ahlin, Petersburg, O., Antonia Korošec, Clev. O., Amalija Marentič, Clev. O., Teresa Pavlič, Rottman, O., Mary Toplišek, Cannonsburg, Pa., Helena Turk, istt. Jerica Tomšič, istt.

F. Po \$0.50:

Karol Sercelj, Clev. O., J. Šercelj, Clev. O., Mary Miklich, Salida, O., Peter Redjak, Rock Springs, Wyo., F. Bricelj, Clev. Ohio.

G. Po \$0.25:

Mrs. Stemberger, Clev. O., Mrs. Lukach, Clev. O., Mrs. Lila, Cleveland, O.

II. MEJ SLOVAKI:

1. Rev. Kazimir Zakrajšek je s svojih misijonov mej Slovaki prinesel:

A. Iz župnije: presv. Srca Jez. Rev. Viktor Blachunka	..\$566.60
B. Iz župnije: presv. Trojice Rev. Miloš Mlinarovič	....\$138.35
Vsega skupaj mej Slovenci	.....\$590.00
Vsega skupaj mej Slovaki	.....\$704.95
	.....\$1294.95

R A Z N O .

Ivana, ki je v 31. letu dne 15. aprila v Gošpodu zaspal. Prilagam mali darček v njegov spomin.

Mary Hitti, Chicago, Ill.

3. Došle sv. maše objavimo prihodnjič.

DAROVI:

- Po \$5.00:** Martin Cesnik, Indianapolis, Ind.
- Po \$3.00:** Mrs. Slogar, Ely, Minn.
- Po \$2.00:** Matt Zugel, Anaconda, Mont.; Mary Bevc, Canonsburgh, Pa.; Jennie Petkovšek, Little Falls, N. Y.
- Po \$1.50:** Mary Jan, West Union, Minn.; S. Jenko, Burgettstown, Pa.

Po \$1.05: Mary Hiti, Chicago, Ill.

Po \$1.00: Frances Fink, Eveleth, Minn.; Marija Chalorich, Ely, Minn.; Frances Stukelj, Ely, Minn.; Neimenovana, Rice, Minn.; Neimenovana, Soudan, Minn.; John Straus, Cleveland, Ohio; Mary Sever, St. Clair, Pa.; Clara Yeglic, New York, N. Y.; Mary Radeff, Chicago, Ill.; Neimenovana, Rice, Minn.; Frank Okički, Cleveland, Ohio.; Miss M. Zore, Olyphant, Pa.; F. Sajovic, Cleveland, Ohio; Frances Gerbec, Cleveland, Ohio; Alojzija Simonelich, Chicago, Ill.; Janette Napeles, E. Worcester, N. Y.; Magdalena Brisky, Pittsburgh, Pa.; Johana Kress, Forest City, Pa.; Polona Guzel, Cuddy, Pa.

1. **Zahvale:**

Tisočkrat hvala Mariji vedni Pomočnici, da me je rešila bolečin, ko sem jo prosila. Njej v čast darujem \$1.

M. B. Pittsburgh, Pa.

Tu Vam pošiljam \$1 v zahvalo Mariji Pomagaj, ker je uslišala moj oprošnjo.

Mrs. Janette Naples, E. Worchester. Zahvaljujem se prebl. Devici Mariji za ljubo zdravje, ki sem je na njeno priprošnjo zopet zadobila. Prilagam \$1 njej v čast.

Frances Gerbetz, Clev. Ohio.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo in darujem \$1 v prosep lista.

Frank Okički, Clev. O.

2. **Priporočilo.**

Priporočam v molitev našega sina

NAŠ STRIČEK

Greenwood, Wis.

Dragi striček: — Tudi jast sem prišla enkrat na kornjer jaz sem 13 let stara in imam dve sestre in enega brata in hodim v public šola in sem v 6 grade in v cerkev gremo na

Willard in včasih nas tudi Father Novak učijo katekizem naj več se pa moramo doma učiti ker v naši šoli nič ne uče krščanski nauk kot v nekaterih šolah. Snega imamo že bolj malo in je toplo. Tudi jast sem poskusila rešiti tisto zastavico kaj v nebesih je in se časti in ni Bog ustvaril mislim da je Bog ker on je bil od vekomaj in končno Vas pozdravim in papa in mama Vas pozdravim in tudi Father Zakrajška z Bogom.

Mary Gosar.

Oprostite slabi pisavi ker to je moje prvo slovensko pismo.

Draga Mary: Tvoje lepo pismo nas je vse zveselilo. Le večkrat nam piši, ko znaš tako lepo pisati. Lepo pozdravi ata in mamo. Pozdravljena.

Tvoj Striček. Pueblo, Colo.

Dragi striček: — Jest sem se tudi namenila enkrat vam pisat kako se tukaj v Pueblo imamo. Jest hodim v St. Mary School. Sem stara 12 let in hodim v 8 razred. Naša sestra je Sr. Teresa. Je prav dobra jo vsi jako ljubimo. Sedaj mislimo tukaj v Pueblo zidat novo šolo, ker ta šola nam je premajhna. Jast sem brala v Ave Maria zastavico po moji misli je "Catholic Church." Kjer ni bila nikdar premagana in nikdar ne bo. Je zmerej bila in zmeraj bo. Druga zastavica je "God."

Anna Princ.

Draga Anna: — V Pueblo res lepo napredujete, da Vas vsi kar občudujemo. Tako je prav. Bog te blagoslovi.

Tvoj Striček. Valley, Wash.

Dragi striček: — Videla sem v listu Ave Maria uganko kar še nikdar ni bilo in nikdar ne bo, pa je vsikdar bilo in vsikdar bo. Jast mislim, da je "Današnji dan."

Tukaj imamo Republic šolo. Jast se

učim doma po slovensko. Mama me učijo brati in pisat. Stara sem 10 let sem v 4 grade. Letošnje šolsko leto, sem malo hodila, ker sem bila julija meseca nevarno bolna in operirana na pljučih, doktor ni upal nič zmenoj Mama so me zaobljubili Mariji Pomagaj na Brezjah in darovali za 4 sv. maše pri Mariji Pomagaj in res sem ozdravela.

Nevem ali boste mogli prebrati to moje pismo bom pa udrugo še kej.

Pozdravljeni. Erma Omejc. Draga Erma: — Kako nas veseli, da si ozdravela po tako težki bolezni. Sedaj moraš biti pa posebno pridna, ko ti je ljubi Bog še dal zdravje. Da, Marija vsakemu pomaga, kdor ji prosi pomoči. Le vsikdar rada imej Marijo, pa boš vedno srečna. Pozdravljena. Tvoj Striček.

Kansas City, Kans.

Dragi striček: — Naj prvo Vas lepo pozdravim tudi vse vaše boys in girls ki so na vaš corner. Sedaj pa se zopet malo oglašim na vaš corner, de na boste mislil, d asmo u Kansas City vsi ozeblili ker se nobeden ne oglasi. Tukaj pri nas gre vse ponavadi. Naše častite sestre in naš Father John Perše se velik trudjo z nam po slovensko pisat in brat. Zdaj bom pa poskusila ugeniti vaše uganjke, ki nobeden ne more. Ta prva uganja, ki pravite da nikdar ni bilo. Jest mislim de to je beseda nič. Ta druga uganjka je kaj v nebesih je. Jest mislim to je beseda Bog. Bom vidla če sem ugenila. Za tisto knjižico bi jast rada uzela pa nevem če bi mogla velik nabrat pa me usegljih pošlite pa bom poskusila če bom mogla kej nabrat pa vi ne smejte umret, ker pravite, da ste tako slabi jest bom za vas molila, da boste še dolgo živeli. Da boste moysom in girls še kratek čas delal na corner. Tu nej danes zadostuje pa bom se še kej oglasila. Vas. pozdravim.

Mary Anžiček.

Draga Mary: — Rešitev zastavice je O. K. Dobila boš "Eversharp". Posebno me pa veseli, da si dobila knjižico za kolektanje za Kolegij. Kolikor boš nabrala. Toliko pa bo. Ko bi vsi moji "darlings" vzeli knjižico in vsak nabral vsaj nekoliko, pa bi bilo veliko. Bog te živi Mary.

Tvoj Striček.

Geneva, Ohio.

Dragi striček: — Tudi jaz se hočem k Vam ozir, na Vaš kornjer pridružiti. Nadalje Vam naznanim, da tukaj na farmi je letos fajn jaz zelo lajkam. Pa Vaša uganja mi tudi zelo ugaja torej po mojej mladi pameti uganja: Kaj še nikdar ni bilo in nikdar ne bo pa je vsikdar bilo in vsikdar bo pomeni "Dar." A je prav ali ne? In druga: Kaj v nebesih je in se časti. Kar pa Bog vstvaril ni sv. Trojica. Končno pa Vas prosim, da mi oprostite ker slabo pšiem slovensko ker je to moje prvo pismo, drugič bo že bolje.

Zdaj pa Vas prav lepo pozdravim vse Boys in girls posebno pa Vas pozdravijo tudi Ata in Mama z Bogom.

Mathew Novak.

Dragi Mathew: — Me veseli, da "lajkaš" na farmi, kjer je res bolj prijetno kakor pa v kakšnem zakajenem mestu. Uganke pa nisi prav rešil. Pozdravljen.

Tvoj Striček.

Newburg — Cleveland, O.

Dragi striček: — Jest bi tudi rada poskusla vaše puzzle, "Ker Bog ustvaril ni?" ki sem v Ave Maria brala ker sa mama začeli jemlet pa sem brala kako pišej aotroci notri in kaku se matrija, da bi dobili Eversharp Pencil. Jest sem si mislila da bom pa tudi enkrat poskusla, ta puzzle, pa je. "Sam sebe ustvaril nej." Na znam dobro slovensku pisati ker sem šele dvanajst lejt stara, hodem u St. Lawrence šula in usak dan grem k sveti maši ob nedeljah grem k maši, pa popoldne grem k krščanskim nauk ker Father Oman ima jo. Komaj bom čakala če bom jest dobila Eversharp pencil.

Pauline Barle.

Draga Pavlina: — Kakor bi jaz rad videl, da bi ti dobila nagrado, pa ti moram sporočiti, da nisi prav uganila. No, ker si korajžna, boš pa drugič. Le pridna bodi.

Tvoj Striček. Pueblo, Colo.

Dragi striček: — To je moje prvo pismo na vašem corner. Berem zmiraj Ave Maria, in prvo pogledam na vaš corner.

Zadnič sem pa vidila da imate dve uganke, in sem mislila da mogoče ih bode dem jast vedela. Prva je "nič" in druga je "Bog." Sedaj Vam morem povedat da so našo cerkev St. Mary, tako lepo spentali, da gotovo nimajo deleč okoli tako lepe cerkve. Jast sem učenka od St. Mary's school.

Sedaj vas lepo pozdravljam kakor tudi use girls and boys na vošem corner.

Učenka VII. raz.

Draga N. A.: — Ti si pa jako sramežljiva, da nam niti svojega imena povedati nočeš. Vidiš, ko bi bila podpisala svoje pismice, in poslala svoj naslov, pa bi ti bil jaz poslal obljubljen nagrado "Eversharp Pencil" ker si prvo zastavico prav rešila.

Drugič se nič ne sramuj napisati celo ime. Pozdravljena.

Tvoj Striček.